

č. j. 62 Az 40/2019 - 34

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Hlušíkem, Ph.D. ve věci

žalobce: **M. P.**
státní příslušnost Ukrajina
zastoupeného advokátem Mgr. Ladislavem Bártou
sídlem Purkyňova 6, 702 00 Ostrava

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 9. 2019, č. j. OAM-254/LE-BA04-BA04-2019, ve věci mezinárodní ochrany,

takto:

Shodu s prvopisem potvrzuje

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou ze dne 18. 9. 2019 domáhal přezkoumání shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo rozhodnuto tak, že se žalobci mezinárodní ochrana dle § 12, § 13, § 14, § 14 a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“) neuděluje. Žalobce namítl, že žalovaný nedostatečně vyhodnotil nebezpečí vážné újmy hrozící žalobci při jeho návratu na Ukrajinu ze strany soukromých subjektů z hlediska naplnění podmínek udělení doplňkové ochrany. Zdůraznil, že důvodem žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany je obava z jeho věřitele, který jej nechal zmlátit a před kterým nelze najít ochranu u ukrajinské policie. Tyto důvody označil žalovaný za irelevantní, přičemž odmítl možnost udělení azylu podle § 12 zákona o azylu s ohledem na to, že důvody, pro které je žalobce ze strany věřitelů ohrožován, nelze považovat za azylově relevantní, nejedná se tedy o diskriminační důvody závislé na žalobcově národnosti, náboženství, politické příslušnosti apod., nýbrž jde o důvody ryze osobní. Podle žalobce se však žalovaný již v odůvodnění napadeného rozhodnutí nijak nevyjádřil k eventuální relevanci vážné újmy hrozící žalobci ze strany jeho věřitele s ohledem na možnost udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2008, č. j. 5 Azs 50/2008-62. V případě, kdy žalobce uvádí důvody nasvědčující tomu, že mu hrozí vážná újma ze strany soukromých subjektů, nelze akceptovat, že žalovaný toto tvrzení vypořádá pouze z hlediska naplnění § 12 zákona o azylu a nikoli § 14a zákona o azylu.
2. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout; uvedl, že nesouhlasí s obsahem žalobních námitek, neboť nedokládají namítaná porušení zákonných ustanovení. Obsah vyjádření pak v zásadě odpovídá obsahu napadeného rozhodnutí.

Zjištění z obsahu správních spisů

3. Ze správních spisů soud zjistil, že žalobci bylo Policií ČR – KŘP Středočeského kraje, odborem cizinecké policie, uděleno rozhodnutím ze dne 10. 12. 2018 správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), přičemž doba, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území členských států EU, byla stanovena na 5 let. Následně byl žalobce rozhodnutím policie ze dne 22. 4. 2019 zajištěn dle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců poté, co byl dne 22. 4. 2019 kontrolován hlídkou PČR. Dne 27. 4. 2019 podal žalobce v Zařízení pro zajištění cizinců Balková žádost o udělení mezinárodní ochrany. K této žádosti poskytl dne 3. 5. 2019 informace o své osobě, a to, že poslední bydliště na Ukrajině měl v Zakarpatské oblasti. Do ČR přijel v dubnu 2018 autobusem. K důvodům žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že nechce do války, má půlku rodiny na jedné straně a půlku na druhé. Dále si půjčil velkou částku peněz, když odcházel, teď nemá na vrácení, a když to nevrátí, zlikvidují jej a vezmou mu dům. V pohovoru k jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany dále žalobce uvedl, že při odjezdu z Ukrajiny neměl žádné potíže. Co

se týče války, měl hodně pozvánek, ale on je odmítal. Povolávací rozkazy jsou doma u matky, osobně je nepřevzal. Na policii se kvůli dluhům neobrátil, nemá to smysl. Věřitelé už jej ohrozili, zmlátili jej.

4. Ve správním spise jsou založeny informace o zemi původu, ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Konkrétně se jedná o Informaci OAMP: Situace v zemi – politická a bezpečnostní situace, mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby ze dne 25. 4. 2019, Informace MZV ČR č. j. 110372/2018-LPTP ze dne 16. 5. 2018. Dne 28. 6. 2019 byla žalobci dána možnost seznámit se s podklady rozhodnutí, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady rozhodnutí či vyjádřit námitky proti zdrojům informací a způsobu jejich využití. Žalobce uvedl, že ve zmíněných informacích jsou jen kecy, vše co slíbil bývalý prezident, byly kecy. Kdyby byla válka s Ruskem, jde válčit za Ukrajinu. Dále uvedl, že chce doplnit nějaké informace, což však do doby vydání rozhodnutí neučinil.
5. Následně dne 9. 9. 2019 rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím. Uzavřel v něm, že v průběhu řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti žalobce jsou obavy z pronásledování soukromými osobami, od kterých si žalobce půjčil peníze a obavy z povolání do armády. Neshledal naplnění zákonných důvodů pro udělení azylu, když žalobce neuvedl žádné problémy kvůli rase, národnosti, náboženství apod., s nimiž by se na Ukrajině během svého života potýkal a naopak, popřel, že by na Ukrajině nějaké problémy měl. K obavám z důvodu pronásledování ze strany soukromých osob žalovaný uvedl, že žalobcem tvrzené obavy z pronásledování azylově relevantní nejsou. Nadto, žalobce sdělil, že se na státní orgány (policii) neobrátil, tedy nevyužil žádné možnosti ochrany. Žalovaný zdůraznil, že žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany až v dubnu 2019 po jeho zajištění za účelem správního vyhoštění, byť na území ČR pobýval již od roku 2018. Pokud se jedná o obavy z nasazení do válečného konfliktu na východě Ukrajiny, uzavřel žalovaný, že snaha vyhnout se nástupu do armády není sama o sobě důvodem pro udělení azylu, zejména, týká-li se povinnost všech obyvatel. Žalovaný navíc poukázal na Informaci OAMP z 25. 4. 2019, podle které již na východě Ukrajiny nejsou žádní mobilizovaná vojáci.

Posouzení věci krajským soudem

6. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Ve věci soud rozhodl bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 s. ř. s..
7. Krajský soud především dospěl k závěru, že žalovaný zjistil skutkový stav v potřebném rozsahu a obstaral si dostatek informací potřebných k vydání rozhodnutí. Shromážděné informace ohledně politické, bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině soud považuje za zcela dostatečné a přiměřeně aktuální k datu vydání žalobou napadeného rozhodnutí.
8. Jedinou žalobní námitkou žalobce bylo, že žalovaný nedostatečně vyhodnotil nebezpečí vážné újmy hrozící žalobci při jeho návratu na Ukrajinu ze strany soukromých subjektů z hlediska naplnění podmínek udělení doplňkové ochrany.

9. Podle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu, doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li se v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.
10. Podle ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu, za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
11. Krajský soud shodně s žalovaným má za to, že doplňkovou ochranu v případě nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu, lze shledat pouze tam, kde takové nebezpečí reálně a bezprostředně hrozí, nikoli tam, kde vůbec nastat nemusí či může nastat jedině v případě přidružení se jiných okolností nebo skutečností, které dosud nelze předjímat. Ačkoli se žalovaný explicitně nezabýval nebezpečím, který by žalobci mohlo hrozit v případě návratu na Ukrajinu ze strany soukromých osob, je nutné zdůraznit, že z obsahu napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný se podrobně zabýval problematikou podmínek pro udělení doplňkové ochrany, přičemž naplnění těchto podmínek u žalobce neshledal. Krajský soud v této souvislosti zdůrazňuje, že i v případě zkoumání naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany je třeba především reflektovat skutečnosti uváděné samotným žalobcem; ten výslovně uvedl, že obavy číší z toho, že dluží věřiteli peníze, přičemž ho „již pořádně zmlátili“. Nicméně, žalobce sám uvedl, že se neobrátil ani na státní orgány Ukrajiny, neboť by to bylo zbytečné. Podle krajského soudu sám žalobce neuvedl žádné relevantní skutečnosti, ze kterých by bylo možno dovodit byť teoretickou možnost nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu. Takovou újmu nelze v souladu se závěry žalovaného shledat ani ve vztahu k obavám z nástupu do armády. Povinnost nastoupit do armády a účastnit se vojenských operací není sama o sobě důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, neboť existenci této občanské povinnosti v jednotlivých státech a dokonce i tresty za její nevykonání, uznávají za naprosto legitimní i Ženevská konvence, Mezinárodní pakt o občanských a politických právech či Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod. Její výkon tedy nelze považovat za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, neboť nemůže být sama o sobě vnímána jako nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Lze přisvědčit závěrům žalovaného, že obavy žalobce z povolání do ukrajinské armády a účasti v bojích jsou s ohledem na skutečnosti zjištěné v řízení dle soudu bezpředmětné. Případné vycestování žalobce při zohlednění informací o zemi původu a skutečnostech sdělených žalobcem nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky České republiky. Závěr žalovaného, že žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a zákona o azylu, je tedy zcela správný.

Závěr a náklady řízení

12. Krajský soud tedy uzavírá, že žalobní námitky důvodnými neshledal, a proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
13. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně v řízení úspěšná nebyla a žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti žádné náklady nevznikly. Soud tedy výrokem II. tohoto rozsudku žádnému z účastníků právo na náhradu.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 27. května 2020

JUDr. Petr Hlušík, Ph. D.

samosoudce